

Środa, 14 lutego 2007 r.

23. uważa za niezbędne koordynowanie projektów TEN-T, zwłaszcza w przypadku projektów transgranicznych, i wyraża nadzieję, że utworzenie agencji wykonawczej dla TEN-T, już zapowiedziane przez Komisję, może przyczynić się do realizacji projektów TEN-T; zwraca uwagę, że Komisja przed pierwszym czytaniem budżetu na rok 2008 powinna przedstawić Parlamentowi sprawozdanie dotyczące postępów w działaniach oraz wartości dodanej, jaką może przynieść agencja wykonawcza ds. TEN-T;
24. zwraca uwagę na to, że w myśl art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r., ustanawiającego statut agencji wykonawczych, którym przekazuje się niektóre zadania związane z zarządzaniem programami Wspólnoty⁽¹⁾, przed złożeniem wniosku o ustanowienie agencji wykonawczej wymagane jest przeprowadzenie analizy kosztów i korzyści uwzględniającej cały szereg czynników; wyraża ubolewanie, że Komisja nie była w stanie na początku przedstawić Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu zadowalającej analizy kosztów i korzyści dotyczącej ustanowienia agencji wykonawczej; podziela nadal wątpliwości Europejskiego Trybunału Obrachunkowego co do jakości poprawionej wersji analizy kosztów i korzyści dotyczącej przekazania na zewnątrz zarządzania wspólnotowymi środkami finansowymi dla sieci TEN-T; wzywa Komisję do występowania na przyszłość do Europejskiego Trybunału Obrachunkowego o pozytywne zaopiniowanie analizy kosztów i korzyści, przed złożeniem u władzy budżetowej wniosku o ustanowienie agencji wykonawczej;
25. wyraża ubolewanie, że schemat organizacyjny DG TREN nie odzwierciedla lepiej faktu, iż 54 % budżetu tej DG dotyczy TEN-T, ale jedynie 5 % jej personelu zajmuje się tą dziedziną;
26. podkreśla znaczenie wykorzystania nowoczesnych systemów monitorowania projektów (GPS) oraz dzielenia się najlepszymi praktykami w zakresie systemów monitoringu przy realizacji projektów;
27. w tym kontekście odnotowuje przewidywane utworzenie agencji wykonawczej w 2007 r., której personel według Komisji będzie stanowić ośmiu urzędników oddelegowanych z Komisji, 32 pracowników czasowych (agencja) oraz 48 pracowników kontraktowych; stwierdza, że koszty utworzenia agencji szacuje się na 78 600 000 EUR;
28. podkreśla, że (współ)finansowanie TEN-T powinno odbywać się z zachowaniem zasady przejrzystości, a zatem Parlament Europejski oraz obywatele powinni regularnie otrzymywać informacje na ten temat;
29. wzywa Europejski Trybunał Obrachunkowy do zweryfikowania, w należyтым czasie przed 2009 r., efektywności agencji wykonawczych i przedłożenia sprawozdania Komisji Kontroli Budżetowej;
30. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 11 z 16.1.2003, str. 1.

P6_TA(2007)0038

Zmiany klimatyczne

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie zmian klimatycznych

Parlament Europejski,

- uwzględniając dwunastą sesję Konferencji Stron (COP 12) Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz drugą sesję Konferencji Stron pełniącą rolę Posiedzenia Stron Protokołu z Kioto (COP/MOP 2), które odbyły się w Nairobi w dniach od 6 do 17 listopada 2006 r.,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie zmian klimatycznych, a w szczególności rezolucję z dnia 16 listopada 2005 r. „Wygrać batalię przeciw globalnym zmianom klimatycznym”⁽¹⁾ oraz rezolucję z dnia 26 października 2006 r. w sprawie strategii UE na konferencję w Nairobi (COP 12 i COP/MOP 2)⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, str. 120.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0460.

Środa, 14 lutego 2007 r.

- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Ograniczenie globalnego ocieplenia do 2°C w perspektywie roku 2020 i dalszej” (COM(2007)0002),
- uwzględniając wniosek oficjalnie przyjęty dnia 2 lutego 2007 r. na 10. sesji grupy roboczej I Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC), obradującej w Paryżu w ramach wkładu w czwarte sprawozdanie oceniające IPCC, opisujące aktualny stan wiedzy na temat ludzkich i naturalnych mechanizmów prowadzących do zmian klimatu oraz zawierający szacunkową ocenę przyszłych zmian klimatycznych;
- uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,
 - A. mając na uwadze, że ostanie ekstremalne zjawiska pogodowe, takie jak huragan Cyryl, doprowadziły do jeszcze bardziej intensywnej debaty na temat zmian klimatycznych;
 - B. mając na uwadze, że pojedynczej anomalii pogodowej nie można bezpośrednio łączyć ze zmianami klimatycznymi, jednak nie można ignorować faktu, że w opinii wielu naukowców zwiększona intensywność ekstremalnych zjawisk pogodowych ma związek ze zmianami klimatycznymi;
 - C. mając na uwadze, że najnowsze doniesienia naukowe dają podstawy do niepokoju, że proces zachodzących zmian klimatycznych może ulec przyspieszeniu, ze względu na różnego rodzaju czynniki sprzyjające takim zmianom;
- 1. podkreśla pilną potrzebę podjęcia konkretnych działań na szczeblu globalnym w celu opanowania zmian klimatycznych, jak również konieczność przywództwa politycznego w celu nadania temu procesowi większego rozmachu;
- 2. z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście fakt, że zarówno Komisja, jak i obecna prezydencja umieściły problem zmian klimatycznych w centrum swoich programów politycznych;
- 3. wzywa Unię Europejską do utrzymania wiodącej roli w negocjacjach mających na celu opracowanie międzynarodowych ram w sprawie zmian klimatycznych po 2012 r. oraz do utrzymania wysoce ambitnych celów w przyszłych dyskusjach z partnerami międzynarodowymi;
- 4. wzywa Unię Europejską do okazania zdecydowania w podchodzeniu do problemu zmian klimatycznych poprzez osiągnięcie wymiernych postępów w ograniczaniu emisji gazów cieplarnianych i spełnienie krajowych i międzynarodowych norm ograniczania emisji;
- 5. uznaje, że udział UE w emisji gazów cieplarnianych, który zgodnie z czwartym krajowym sprawozdaniem Wspólnoty Europejskiej dotyczącym UNFCCC (COM(2006)0040) kształtuje się na poziomie 14 %, może wydawać się niski, podkreśla jednak, że pod względem emisji mierzonych *per capita* udział UE należy do najwyższych na świecie; w celu zmniejszenia tych różnic przypomina Komisji i państwom członkowskim o ich zobowiązaniu, wynikającym z protokołu z Kioto i porozumień z Marrakeszu, do zapewnienia uzupełniającego charakteru wykorzystania przez nich elastycznych mechanizmów;
- 6. podkreśla potrzebę znacznego przyspieszenia międzynarodowych negocjacji w sprawie ram na okres po 2012 r. dotyczących zmian klimatu, tak aby zagwarantować, że nie powstanie luka między pierwszym i drugim okresem zobowiązań wynikających z protokołu z Kioto oraz dać społeczności międzynarodowej czas na zaplanowanie niezbędnych środków; ponownie apeluje o osiągnięcie porozumienia do końca 2008 r., a najpóźniej do 2009 r.;
- 7. podkreśla, że UE powinna opierać swoją strategię na założeniu, że osiągnięte zostanie porozumienie w sprawie ram po 2012 r. dotyczących zmian klimatu na szczeblu międzynarodowym; jest w związku z tym przekonany, że na tym etapie jest jeszcze zbyt wcześnie na dyskusowanie o strategii wycofania się, gdyby takie porozumienie międzynarodowe nie zostało osiągnięte;

Środa, 14 lutego 2007 r.

8. przypomina, że, jak zostało to ujęte w wymienionych wyżej rezolucjach z dnia 16 listopada 2005 r. oraz z dnia 26 października 2006 r. i częściowo potwierdzone przez Komisję w wymienionym wyżej komunikacie, strategia UE w sprawie zamian klimatycznych powinna opierać się na następujących głównych celach:

- i) ograniczenie średniego światowego wzrostu temperatury do 2°C powyżej poziomu sprzed industrializacji;
- ii) podjęcie się ogólnego ograniczenia emisji do 2020 r. we wszystkich krajach uprzemysłowionych o 30 % w porównaniu do poziomu emisji z 1990 r., aby osiągnąć poziom redukcji w granicach 60-80 % do 2050 r.;

9. wyraża ubolewanie z powodu braku jasności w pakiecie dotyczącym energii i klimatu opracowanym przez Komisję w odniesieniu do poziomu zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych na 2020 r.; podkreśla, że ogólne ograniczenie emisji o co najmniej 30 % we wszystkich krajach uprzemysłowionych jest niezbędne do zapewnienia realnej możliwości osiągnięcia celu UE ograniczenia średniego wzrostu temperatury do 2°C;

10. nalega, aby UE we wszystkich politykach wewnętrznych i powziętych środkach działała w oparciu o cel obniżenia do 2020 r. poziomu emisji o 30 % w porównaniu z poziomem w roku 1990;

11. podkreśla, że aby osiągnąć porozumienie na szczeblu międzynarodowym w sprawie 30 % redukcji emisji gazów cieplarnianych we wszystkich krajach uprzemysłowionych, Unia Europejska musi skupić się nie tylko na polityce w zakresie ochrony środowiska, ale również na polityce zagranicznej i międzynarodowej polityce handlowej, a także na możliwościach zmiany zapotrzebowania na energię i inne surowce naturalne, dlatego też taki szerszy obraz musi stanowić element debaty na temat strategii osiągnięcia powyższego celu;

12. uważa, że rozwinięte gospodarczo państwa członkowskie przeniosły znaczną część energochłonnej i zużywającej dużo surowców naturalnych działalności do krajów mniej rozwiniętych, gdzie taka sama działalność może powodować wyższe emisje gazów cieplarnianych; dlatego wzywa Komisję i państwa członkowskie do ustalenia strategii zapobiegających takim praktykom;

13. nalega, aby kraje rozwinięte przyjęły szczególną odpowiedzialność za opanowanie zmian klimatycznych na szczeblu światowym; wzywa w związku z tym strony konwencji UNFCCC wymienione w załączniku I do tej konwencji do spełnienia ich bieżących zobowiązań i podjęcia ambitnych celów w drugim okresie zobowiązań po 2012 r.; wzywa ponadto te kraje uprzemysłowione, które nie ratyfikowały protokołu z Kioto do ponownego rozważenia swojego stanowiska, do podjęcia energicznych środków krajowych i do odgrywania aktywnej roli w przyszłych międzynarodowych negocjacjach, mając na celu uczestnictwo w przyszłym systemie dotyczącym zmian klimatycznych;

14. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zbadania możliwości przyjęcia granicznych środków dostosowawczych w handlu, aby zrównoważyć wszelką krótkoterminową przewagę w zakresie konkurencji, jaką mogliby posiadać producenci w krajach uprzemysłowionych bez ograniczeń dotyczących węgla;

15. ponawia propozycję zrewidowania systemu handlu emisjami w celu harmonizacji metody przydzielania opartej na punktach odniesienia i aukcjach; proponuje ograniczenie bezpłatnego przydzielania zaświadczeń dotyczących podziału emisji i zaleca, aby państwa członkowskie zwracały obywatelom i przedsiębiorstwom, których sprawa ta dotyczy, pieniądze pochodzące na przykład z aukcji;

16. zgadza się z Komisją, że kraje, które nie są wymienione w załączniku I do konwencji UNFCCC, należy bardziej zaangażować w ten proces, ale podkreśla, że kraje rozwijające się nie mogą być traktowane jako jeden blok oraz że działania podejmowane przez kraje rozwijające się lub w tych krajach muszą być różnicowane w zależności od szczególnych uwarunkowań krajowych; podkreśla ponadto, że od krajów najmniej rozwiniętych nie należy wymagać żadnych zobowiązań;

17. w celu zagwarantowania równych reguł gry na szczeblu międzynarodowym wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby rozważyły zaproponowanie celów sektorowych dla energochłonnych eksportowych gałęzi przemysłu w krajach bez wiążących zobowiązań dotyczących ograniczania emisji jako uzupełnienie wiążących celów emisji w przypadku krajów uprzemysłowionych;

Środa, 14 lutego 2007 r.

18. podkreśla, że polityka energetyczna stanowi podstawowy element globalnej strategii UE w sprawie zmian klimatycznych oraz że w różnicowaniu odnawialnych źródeł energii i przechodzeniu na energetycznie najwydajniejsze technologie energetyczne tkwi wielki potencjał ograniczania emisji, przy jednoczesnym zapewnieniu mniejszej zależności od źródeł zewnętrznych;
19. uważa, że obecna niska wydajność wielu elektrowni poważnie przyczynia się do problemu globalnego ocieplenia; wzywa Komisję do przedstawienia wniosków wprowadzających wymóg, by wszystkie państwa członkowskie zapewniły wykorzystanie energii uwalnianej jako produkt uboczny wytwarzania elektryczności, poprzez stosowanie technologii skojarzonego wytwarzania ciepła i energii elektrycznej;
20. uważa, że istnieje wielki potencjał ograniczania emisji w sferze racjonalizacji zużycia energii; wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia ambitnych środków i celów w tej dziedzinie oraz do zbadania możliwości przekroczenia poziomu 20 % redukcji zaproponowanego przez Komisję;
21. uważa, że przy odpowiednio zrównoważonych krajowych systemach podatkowych można zwiększyć efektywność energetyczną w państwach członkowskich i zapobiec niepotrzebnemu zużyciu energii;
22. ponadto wzywa Komisję i państwa członkowskie do zbadania możliwości nałożenia obowiązującego w całej UE systemu podatkowego mającego na celu propagowanie gospodarki charakteryzującej się niskim zużyciem węgla przy wykorzystaniu najlepszych dostępnych technologii i procesów produkcyjnych oraz bardziej zrównoważonych metod zużycia;
23. wzywa państwa członkowskie do wypełnienia swoich zobowiązań poprzez podjęcie odpowiednich środków zapewniających szybkie wdrożenie dyrektywy 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. ⁽¹⁾ w sprawie charakterystyki energetycznej budynków, która weszła w życie w dniu 4 stycznia 2003 r. i dzięki której szacowana obniżka kosztów w sektorze budownictwa ma wynieść 22 %; wzywa w związku z tym Komisję do otwarcia postępowania wobec tych państw członkowskich, które dotychczas nie podjęły odpowiednich środków w celu wdrożenia dyrektywy 2002/91/EC;
24. podkreśla, że w sektorze transportu występuje największy wzrost zużycia energii oraz że na transport drogowy przypada około 25 % emisji CO₂ we Wspólnocie; dlatego wzywa do rozwijania lepiej zintegrowanych i ekologiczniejszych form transportu publicznego, które szanowałyby zasoby naturalne i środowiskowe oraz podejmowania wiążących środków dla sektora transportu, w tym lotnictwa, aby obniżenie emisji do 2020 r. w transporcie odpowiadało spadkom w innych sektorach;
25. podkreśla pilną potrzebę obniżenia poziomu emitowanego przez pojazdy CO₂ i dlatego wzywa Komisję do narzucenia wiążącego celu 120 g/kg, który obowiązywałby dla wszystkich wyprodukowanych w Unii Europejskiej samochodów osobowych;
26. ponawia swój apel do włączenia emisji pochodzących z lotnictwa i transportu morskiego do międzynarodowych zobowiązań dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2012 r. i wzywa do ponownienia wysiłków, by na poziomie wspólnotowym i światowym wprowadzić podatki od paliwa lotniczego;
27. zauważa, że propozycja ustalenia wiążącego celu zwiększenia poziomu udziału energii odnawialnej w ogólnej ilości energii w UE do 20 % do 2020 r. stanowi dobry punkt wyjścia, ale uważa, że cel ten powinien zostać zwiększony do 25 % ogólnej ilości energii w UE;
28. odnotowuje brak wiążących celów sektorowych dotyczących energii odnawialnej stwierdza, że takie cele spowodowałyby rzeczywiste zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych w celu opanowywania zmian klimatycznych; wzywa Komisję, aby obok celów ogólnych zaproponowała, aby państwa członkowskie przedstawiły szczególne cele sektorowe dotyczące energii odnawialnej, zwłaszcza dotyczące wytwarzania energii elektrycznej, ogrzewania i chłodzenia, uwzględniające różnice w ich sytuacji, tak jak zostało to zaproponowane w ocenie wpływu mapy drogowej w sprawie energii odnawialnej (COM(2006)0848);
29. ponownie stwierdza, że w ogrzewaniu i chłodzeniu za pomocą energii odnawialnej tkwi ogromny potencjał redukcji CO₂, co wpłynie na obniżkę kosztów, oraz zmniejszenia zależności od paliw kopalnych; wyraża ubolewanie, że Komisja nie przedstawiła wniosku w sprawie dyrektywy wspierającej ogrzewanie i chłodzenie za pomocą energii odnawialnej, jak zostało to obiecane Parlamentowi Europejskiemu, ale uważa, że Komisja nadal planuje środki legislacyjne w tej dziedzinie;

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 65.

Środa, 14 lutego 2007 r.

30. nalega na przyjęcie swoich zaleceń w zakresie propozycji dotyczącej ogrzewania i chłodzenia z wykorzystaniem odnawialnych źródeł energii, wyrażonej w swojej rezolucji z dnia 14 lutego 2006 r.⁽¹⁾;

31. zauważa propozycję Komisji w sprawie określenia wiążącego udziału biopaliw w paliwach do pojazdów na poziomie 10 % w 2020 r.; stoi na stanowisku, że udział w wysokości 12,5 % stanowi również realistyczny i pożądany cel; podkreśla znaczenie zrównoważonej produkcji biopaliw; wzywa Komisję do wprowadzenia systemu i norm certyfikacji (np. w postaci przepisów technicznych WE) pozwalających na zrównoważoną produkcję biopaliw, stosowaną zarówno do biopaliw wytwarzanych na terenie Unii Europejskiej, jak i do paliw pochodzących z importu;

32. zauważa, że Komisja uznaje w perspektywie średniookresowej znaczącą rolę paliw kopalnych oraz możliwość podjęcia dalszych badań nad zmniejszeniem intensywności zużycia węgla, zgodnie z wyznaczonym dla zmniejszania emisji CO₂ celem 2°C; uważa, że powinno ono obejmować nieustanną modernizację i poprawę wydajności; opracowanie nowej generacji instalacji; dalsze opracowywanie skutecznych i oszczędnych metod wychwytywania i składowania dwutlenku węgla w odniesieniu do węgla, gazu i ropy naftowej zgodnie z decyzjami podjętymi przez Europejską Platformę Technologiczną na rzecz ciepłowni o zerowej emisji; uznaje znaczenie technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla dla zmniejszania emisji gazów cieplarnianych;

33. popiera proponowane partnerstwo energetyczne z Afryką; jednak usilnie zaleca ustanowienie podobnego partnerstwa z Chinami i Indiami, mając na uwadze gwałtowny wzrost emisji gazów cieplarnianych w tych krajach oraz pilną potrzebę wsparcia ich w rozwijaniu potencjału i w inwestowaniu w bezwęglowe lub niskowęglowe wydajne energetycznie technologie (szczególną uwagę poświęcając energii odnawialnej), nalegając przy tym na to, aby UE współpracowała z określonymi regionami na rzecz powstrzymania wycinania lasów tropikalnych i zachęcania zamiast tego do zalesiania i odnowy wyciętych lasów; ponadto proponuje nasilenie współpracy energetycznej z Rosją, Ukrainą, państwami Północnej Afryki oraz państwami basenu Morza Kaspijskiego;

34. uważa, że znaczące wysiłki na rzecz ograniczenia emisji mogą iść w parze z rozwojem gospodarczym, a nawet stanowią warunek wstępny zrównoważonego rozwoju gospodarczego w przyszłych dekadach; ponownie stwierdza, że technologie środowiskowe mogą poprawić konkurencyjność Unii Europejskiej, przyczyniając się jednocześnie w dużym stopniu do redukcji emisji; zauważa, że technologie środowiskowe leżą w związku z tym w centrum strategii zrównoważonego rozwoju zgodnego ze zobowiązaniami EU z Kioto oraz ze strategią lizbońską;

35. podkreśla gospodarcze, społeczne i zdrowotne koszty bezczynności ukazane, między innymi, w raporcie Sterna na temat ekonomiki zmian klimatycznych; przypomina, że brak działania spowoduje straty odpowiadające 5-20 % światowego PKB rocznie, podczas gdy koszt racjonalnej polityki w zakresie klimatu i inwestycji w czyste technologie oceniany jest pomiędzy 0,5 % i 1 % globalnego PKB rocznie do 2050 r., nie biorąc pod uwagę dodatkowych korzyści dla środowiska i zdrowia; uznaje, że opóźnianie działań zwiększy ryzyko występowania niekorzystnych efektów w środowisku oraz koszty ich łagodzenia;

36. uznaje, że zmiany klimatyczne powodują poważne problemy ekologiczne wymagające podjęcia natychmiastowych działań na szczeblu unijnym i międzynarodowym; uważa, że do 2050 r. potrzeby energetyczne UE w przeważającej mierze muszą być zaspokajane ze źródeł energii wytwarzanej bez udziału węgla lub przy pomocy technologii ograniczających emisję gazów cieplarnianych, a w centrum uwagi powinna się znaleźć oszczędność energii, wydajność energetyczna oraz odnawialne źródła energii, wobec czego potrzebny jest jasny plan działania wyznaczający drogę do osiągnięcia tego celu; wzywa Komisję do przyjęcia ambitnych lecz realistycznych założeń polegających na pokryciu 60 % zapotrzebowania na energię elektryczną w UE do roku 2020 przez technologie energetyczne neutralne pod względem emisji CO₂, o ultra niskiej lub zerowej emisji CO₂, korzystne dla klimatu Europy oraz dla bezpieczeństwa dostaw;

37. jest zdania, że należy wzmocnić badania naukowe w tej dziedzinie oraz przyjąć jasne cele wyników środowiskowych w celu pobudzenia rozwoju i wykorzystania lepszych i bardziej przyjaznych dla środowiska technologii;

38. utrzymuje, że obniżenie globalnych emisji nie musi prowadzić do innych zagrożeń, takich jak rozprzestrzenianie broni jądrowej lub terroryzm; dlatego jest przekonany, że energia jądrowa powinna pozostać wykluczona ze wspólnego wdrożenia mechanizmu czystego rozwoju czy innych mechanizmów mających na celu wynagradzanie za obniżenie emisji w krajach rozwijających się;

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, str. 115.

Środa, 14 lutego 2007 r.

39. zachęca do znacznie większego bezpośredniego zaangażowania w wysiłki mające na celu łagodzenie zmian klimatu, dokonywane na poziomie obywateli europejskich; wzywa zatem Komisję do zintensyfikowania działań podnoszących świadomość o tym, jak nagła jest sytuacja w tym zakresie, w celu informowania obywateli o ich roli w kontrolowaniu zmian klimatu;
40. wzywa ponownie Unię Europejską i państwa członkowskie do przyjęcia ambitnej polityki partnerstwa technologicznego i transferu czystych technologii z krajami rozwijającymi się w celu wsparcia ich w rozwoju gospodarki i zwiększeniu dobrobytu w bardziej trwały sposób;
41. wzywa Komisję Europejską do dokonania oceny wpływu zmian klimatycznych na wzrost temperatury ziemi, zmniejszenie ilości opadów oraz stan podziemnych zasobów wodnych; uważa za szczególnie ważne badanie skutków ograniczenia powierzchni uprawnych jako źródła biomasy i złóż węgla; podkreśla znaczenie niektórych praktyk zarządzania rolnego;
42. wzywa wszystkie odpowiednie komisje i delegacje do ścisłej współpracy w zakresie zmian klimatycznych, tak aby lepiej skoordynować politykę przemysłową, politykę energetyczną transport, rolnictwo, badania i rozwój oraz inne inicjatywy z celami związanymi ze zmianami klimatycznymi i tak aby kwestię spraw klimatycznych regularnie poruszać na szczelbu delegacji międzyparlamentarnych oraz w kontekście transatlantyckiego dialogu legislacyjnego;
43. wzywa trzy prezydencje (Niemcy, Portugalię i Słowenię) do zapewnienia, że kwestia zmian klimatycznych nabierze rozmachu, a poziom zobowiązań politycznych oraz liczba partnerów międzynarodowych w procesie na szczelbu międzynarodowym wzrośnie;
44. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz sekretariatowi UNFCCC z prośbą o przekazanie wszystkim krajom-stronom tej konwencji nienależącym do UE.

P6_TA(2007)0039

PNR-SWIFT

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie SWIFT, porozumienia dotyczącego PNR oraz dialogu transatlantyckiego w tych kwestiach

Parlament Europejski,

- uwzględniając oświadczenia Rady i Komisji w trakcie debaty, która miała miejsce w Parlamencie w dniu 31 stycznia 2007 r. w następstwie pytania ustnego na temat firmy SWIFT oraz negocjacji w sprawie nowego porozumienia UE-USA dotyczącego przekazywania danych dotyczących pasażerów (PNR),
- uwzględniając pisemną odpowiedź Europejskiego Banku Centralnego z dnia 30 stycznia 2007 r. na skierowane doń pytanie podnoszące kwestię, że EBC nie poinformował właściwych organów ochrony danych oraz banków centralnych (skreślenie) o stosowanej przez Stany Zjednoczone praktyce dostępu do danych dotyczących transakcji finansowych generowanych przez SWIFT, oraz nie zastosował leżącej w jego mocy moralnej perswazji w stosunku do SWIFT,
- uwzględniając opinię grupy roboczej w sprawie ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych, zgodnie z art. 29 dyrektywy o ochronie danych⁽¹⁾ (grupa robocza ds. art. 29) w sprawie przyszłego porozumienia dotyczącego PNR, a także opinię Europejskiego Inspektora Danych Osobowych (EDPS) na temat roli EBC w sprawie SWIFT,
- uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31).